

عنوان مقاله:

اصول برنامه ریزی و مدیریت شهری در مناطق محروم

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های علوم جغرافیایی، معماری و شهرسازی، دوره 5، شماره 45 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

مصدق خورشیدی نسب - دکترای جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه تهران، تهران، ایران

آلما فرامرزی - دکتری مدیریت دولتی گرایش تصمیم گیری و خط مشی گذاری عمومی

ایرج سلیمانی - کارشناس ارشد حقوق

خلاصه مقاله:

اولین پرسش این است که شهر هوشمند به چه معناست. جواب این است که تعریف پذیرفته شده ای در سطح جهانی از شهر هوشمند وجود ندارد و معنای آن از فردی به فرد دیگر متفاوت است. بنابراین، تصویری از شهر هوشمند از شهر به شهر و کشور به کشور، بسته به سطح توسعه، تمایل به تغییر و اصلاح، منابع و آرزوهای ساکنان شهر متفاوت است. یک شهر هوشمند در هند با یک شهر هوشمند در اروپا معنای متفاوتی دارد. حتی در هند هم روش واحدی برای تعریف شهر هوشمند وجود ندارد. در هدایت مأموریت شهرها یکسری مرزهای تعریف شده مورد نیاز است. در خیال هر یک از شهروندان هندی، تصویری از یک شهر هوشمند شامل فهرستی درخواستی از زیرساخت ها و خدمات است که سطح اشتیاق او را توصیف می کند برای فراهم کردن خواسته ها و نیازهای شهروندان، برنامه ریزان شهری به طور کامل، توسعه اکوسیستم شهری را که توسط چهار رکن از زیرساخت های جامع توسعه نهادی، فیزیکی، اجتماعی و اقتصادی نشان داده شده است را مورد ارزیابی قرار می دهند این امر می تواند یک هدف بلند مدت باشد و شهرها می توانند در راستای توسعه زیر ساخت های جامع به طور مداوم فعالیت و لایه های هوشمندانه را اضافه کنند. یکی از تاثیرگذارترین تعاریف در ادبیات دانشگاهی توسط دانشگاه صنعتی وین در سال ۲۰۰۷ ارائه شده است.

کلمات کلیدی:

معماری، پایدار، هوشمند، شهر.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1938672>

